

Est nunc (23) in Cavam Dominus Eccelinus magnificè, & honorificè, & cum majori & pulchriori tentorio totius exercitus Regis, quod & statim donavit Spirensi Archiepiscopo, & videtur habere gratiam Domini Regis super omnes Principes, semper equitando, & stando prope ipsum Dominum Regem cum maxima domesticitate.

Interim venit in Curia Dominus Azo Marchio, qui & ipse videbatur habere gratiam Regis. Die autem quadam, cum essent ambo coram Rege cum amicis suis idem Marchio, & Dominus Eccelinus, surrexit Dominus Eccelinus, & quasi querelando de Marchione, inter cetera quæ dixit, retulit contra Marchionem, quod ipse de eo fecerat proditionem. Quia cum essent non modica dilectionis affectione copulati, finè aliqua nova ingratitudine, vel offensione, cum essent ambo in Venetiis, & venirent simul per plateam Sancti Marci, tenente Marchione se ipsum per manum, & servientibus quibusdam currentibus cum gladiis ad occisionem sui, volens evitare mortem, & capere fugam, idem Marchio strinxit ei manum, nec dimittere ipsum volebat; & nisi violenter manum de manu ipsius extraxisset, non potuisset tunc mortis evitare periculum: tantum, quod ipsum tenendo, ne fugeret, impedivit (24), quod illi occisores vinxerunt milites Domini Eccelini, scilicet Dominum Busnardum, filium quondam Martinelli de Benençà de Pitocho, Civem Vicentinum, quem gravissime vulneratum dimiserunt semivivum. Alium autem militem, scilicet Bonacursium de Tervisio, interfecerunt. Et sic vix evasit Dominus Eccelinus, contra voluntatem ipsius Domini Marchionis, & de tanto scelere ipsum reum esse dicebat: & paratus esse dicebat, finè mora personaliter probare eidem Marchioni, quod ejus consilio & auxilio prædicta facta fuerunt. Accusabat etiam ipsum de proditione Domini Drudi, Potestatis Vicentiæ, & de proditione Domini Salinguerræ de Ferraria, & multa dicebat contra dictum Marchionem in illius obprobrium. Ipse autem Marchio respondendo prædictis verbis, quantum ad evidentiam astantium, viliter se excusando pugnam evitavit, dicens, quod suo loco, & tempore pugnabit cum eodem Domino Eccelino extra Curiam Domini Regis, ubicumque Domino Eccelino placuerit. Et sic in rumore verba deducta fuere, talia Domino Rege tantum audiente, & nihil statuente; sed tamen silentium indixit utrique.

Altera autem die post prandium, cum Dominus Rex in campis extra Castra fuisset ad aucupandum cum accipitre, cum quo erat Dominus Eccelinus, & ego ibi eram cum illo, vidimus venientem Dominum Salinguerram de Ferraria bene cum centum militibus armatis, quorum quilibet habebat vexillum, & armaturas rudes. Quos cum Dominus Rex à longè vidisset, celeriter aucupatione dimissa revertitur ad Castra. Dominus autem nobilis Salinguerra veloci cursu veniens, cum potuisset directè ire ad tentorium Regis, in obprobrium Marchionis fecit circuitum, & ivit ante tentorium Marchionis, ut ipse Marchio videret ipsum, tam magnificè & honorabiliter ve-

nientem: & sic ivit cum omnibus militibus usque ad tentorium Regis, ibique descendit, & cecidit ad pedes Regis cum militibus suis, exponendo querelam de ipso Marchione, & accusando ipsum non solum de propria proditione; sed etiam de facto Potestatis Vicentiæ, & de proditione, quam fecerat de Domino Eccelino, dicens, quod de his omnibus paratus erat personaliter probare coram Rege, arbitrio Regis & finè mora. Marchio autem inter cetera, quæ negando proponebat, semper evitando pugnam, respondit, quod plures habebat fideles, & nobiliores ipso Salinguerra, qui pro ipso pugnarent cum eodem, si vellet pugnare. Et de hoc rixa magna mota fuit inter ipsos in conspectu Regis, unde ad compescendum tumultum Henricus Calandriani, evaginato ense, cum magna Theutonicorum multitudine utrique parti silentium interposuit. Quo rumore sedato, Dominus Rex imperavit omnibus, quod pro his factis nullus amplius coram ipso dicat de pugna facienda. Et utraque pars revertit ad tentoria propria, Domino Rege cum Theutonicis remanente.

Qualiter Dominus Rex sedavit discordias Domini Marchionis, & Domini Eccelini.

Post hæc altera die, cum equitaret Rex, & esset Dominus Marchio, & Dominus Eccelinus unus à dextris, & alter à sinistris equitando cum ipso, in Francesco, dixit Rex Domino Eccelino: *Sire Ycelin, Salutem tibi Marches.* Dominus autem Eccelinus, pileo de capite tracto, dixit eidem Marchioni, inclinato capite: *Domine Marchio, Deus salvet vos.* Cui respondit Marchio, retento pileo in capite: *Deus salvet vos.* Hoc autem videns & audiens Rex, iterum dixit Marchioni: *Sire Marches, Salutem Ycelin (25):* Quod Marchio, adhuc pileo retento, salutavit Dominum Eccelinum, dicens illi: *Deus vos salvet.* Cui iterum extracto pileo respondit (26), iterum: *Sic salvet ipse vos.* Hoc autem facto, sic equitando venerunt ad quamdam ripam, & Vallem, ubi sic erat stricta via, quod vix poterant duo simul, unus juxta alium, equitare; & sic, Rege prætereunte, ipsi duo soli fuerunt insimul ad transeundum. Dixit autem Marchio Domino Eccelino: *Ite vos ante:* & Dominus Eccelinus eodem modo dixit eidem. Et sic ambo simul iverunt, & tunc coeperunt ad invicem quàm amicabiliter loqui, sic quod omnes videntes plurimum mirabantur, & maximè Domino Regi valde visum fuit extraneum, & quasi molestum. Duravit (27) ipsorum colloquium bene per duo millia, sic equitando unus apud alium.

Cum autem venisset Rex ad hospitium, & descendisset ad tentorium suum, vocavit primò Dominum Eccelinum, dixitque illi: *Ecceline, dic mihi veritatem, quæ verba habuisti tu hodie cum Marchione?* Cui respondit Dominus Eccelinus: *Nos dicebamus insimul de nostro veteri amore.* Dixit Rex: *Et de me dicebatis quidquam?* Respondit Dominus Eccelinus: *Sic dicebamus.* Et ipse dixit: *Quæ verba dixistis, Domine Ecceline, de me?* Cui respondit Dominus Eccelinus: *Nos dicebamus, quod*

(23) Fortassis: In Curia.
(24) Melius quare.
(25) Melius qui, aut quare.

(26) Legendum fortasse pro iterum, Eccelinus.
(27) Adde enim.